

VEČNÝ ŽIVOT

Minulý týždeň som sa stretol v Nemecku so zaujímavým človekom: Je stolár, ktorý každoročne vyrába s malou skupinou ľudí rakvy. Zaujímavé je, že každý si robí svoju! Stretávajú sa každú sobotu v septembri a v októbri. Asi polovicu času sa rozprávajú o smrti a o živote a v druhej polovici času pracujú. (Povedal, že najťažšie býva pre ženy je vybrať si farbu svojej truhly...) Okolo 2. novembra, pri poslednom stretnutí majú nejaký rituál: Tí, ktorí chcú, si ľahnú dnu a meditujú. Spýtal som sa ho, čo ľudia potom s tou truhlou robia: Berú si ju domov a väčšina ju používa ako skriňu. (Neviem, či to nebude náhodou inšpirácia pre Ľuboša...)

Smrť druhého človeka sa veľmi líši od osobnej smrti: Keď niekto umrie, my sme akoby diváci, ale keď my budeme na rade, iní sa budú dívať na nás.

Ján Pavol II napísal v jednej svojej encyklike: *„Prvou absolútne istou pravdou nášho života je nevyhnutnosť našej smrti... Každý človek chce poznať pravdu o vlastnom konci. Chce vedieť, či smrť bude definitívnym koncom jeho existencie, alebo je niečo, čo smrť prekonáva; či môže dúfať v ďalší život, alebo nie.“* (Fides et Ratio 26)

Naša viera má na túto otázku jasnú, neuveriteľne peknú odpoveď. Sú to takmer posledné Ježišove slová: *„Keď odídem pripravím vám miesto. Zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja.“* Jn 14,2-3 To, čo na nás čaká je byť spolu s Ježišom tam, kde je doma.

Starý aj známy príbeh hovorí o misionárovi, ktorý odchádzal do dôchodku. Celý život pracoval pre Pána v ťažkých okolnostiach ďalekej krajiny. Vracal sa domov do Ameriky na jednej lodi spolu s prezidentom Spojených štátov. Prezidenta vítali jasajúce davy, vojenská kapela, červený koberec, zástavy a médiá s pozdravnými príhovormi. Misionár vystúpil z lode bez povšimnutia. Smutný sa postážoval Bohu. Tu mu On jemne pripomenul: *„Ale dieťa moje, však ešte nie si doma“.*

„Ved' naša vlasť je v nebi“ (Flp 3,20) napísal sv. Pavol Filipanom. Ako to tam bude? Čo sa bude diať, keď skončíme svoju cestu na Zemi? Je nemožné o tom správne hovoriť, pretože ide o niečo, na čo nie sú slová dostatočné. Ale zároveň treba o tom hovoriť, aby sme neboli ako tí, ktorí nemajú nádej. Reflexia alebo učenie Cirkvi o budúcnosti človeka a celého ľudstva sa nevolá futuroológia, ale eschatológia: Náuka o posledných veciach.

Hovoriť o tom, kým máme dobre zdravie môže byť niečo teoretické. Ale každá choroba a v podstate každé utrpenie je prorocké znamenie smrti. Niektorí ľudia majú strach zo smrti, iní iba strach z bolestí, ktoré možno s ňou súvisia. Svätá Bernadeta povedala na smrteľnej posteli: *„Mám strach“* napriek tomu, že vedela, čo na ňu čakalo. Predtým sa tešila, že uvidí Pannu Máriu, ale keď prišla chvíľa smrti, pocítila strach. Nad bránou v Karmeli v Lisieux, kde žila sv. Terézia je napísané: *„V Karmeli sa tiež zomiera v rámci svojich možností.“*

Ale – ako to pekne povedal francúzsky spisovateľ Bernanos: *„Strach tiež je božia dcéra, ktorá bola vykúpená na veľký piatok...“* A ešte: *„Náš strach a úzkosť ráz budú pokrstené strachom a úzkosťou Ježiša“* (Bernanos). Ježiš to sám prežil. Už teraz mu môžeme povedať: *„Pane, nech to bude s mojou smrťou tak ako to chceš Ty. Verím, viem, že Ty budeš so mnou, keď príde tá chvíľa. Verím, že tvoja*

milosť mi nebude chýbať. Ty mi pomôžeš premeniť strach na spoločenstvo s Tebou“. Koľko krát Ježiš povedal „neboj sa“ a raz uvidíme, že mal pravdu.

A čo bude potom, po prechode z tohto sveta do druhého? Existujú svedectvá ľudí, ktorí prežili klinickú smrť. Hovoria, ako šli cez tunel, že sa stretli s niektorými, ktorí už zomreli. Videli v diaľke nejaké svetlo, ktoré bolo v podstate bytosťou a tiež, že z nej vyžarovala neuveriteľná láska. Ale pretože ich čas ešte neprišiel, museli sa vrátiť do tohto života. O tom, ako to pôjde ďalej s človekom, ktorý sa nevráti, vieme veľa zo svätého Písma, aj keď to je všetko symbolicky povedané, pretože inak sa nedá o tom hovoriť.

Čítal som túto verziu udalostí, ktoré sa môžu stať, keď človek zomrie, a celkom sa mi páči. *Predstav si ako sa Ti pri smrti objaví bytosť neopísateľne krásna... Taká krásna, akú si ešte v živote nikdy na zemi nevidel. Si očarený touto BYTOSŤOU, vyžarujúcou krásu o to viac, že Ti naznačuje, že je do teba bláznivo zalúbená. Predtým si si nevedel ani predstaviť, že by ťa mohol niekto tak milovať. Vycítiš tiež, že má veľkú túžbu pritiahnuť ťa k sebe, objat ťa a oheň lásky, ktorý už v tvojom srdci horí ťa poháňa, aby si sa vrhol do jej náručia ... V tom momente si uvedomíš, že si sa už celé mesiace neumýval, a že smrdíš, že ti tečie z nosa, tvoje vlasy sú mastné a zlepené. ... Uvedomuješ si, že sa v takomto stave najprv musíš ísť umyť, osprchovať, a až potom znovu prísť a predstúpiť pred túto bytosť.... Avšak láska, ktorá sa zrodila v tvojom srdci je tak silná, že tento odklad na neskôr spôsobený tým, že sa ideš osprchovať, je veľkou bolesťou z neprítomnosti. Závisí od intenzity prejavovanej lásky.*

To je očistec ! Nie je to trest, ale akoby „čakacia doba“ pred Božím objatím – je to akoby nostalgia po láske. A presne táto nostalgia nás očisťuje z toho, čo je ešte v nás nečisté. Očistec je miesto túžby, šialenej žiadostivosti po Bohu, po tom Bohu, ktorého už duša pozná, lebo ho videla, ale s ktorým ešte nie je zjednotená.

Veľa z tohto čakania, očistenia môžeme už teraz prejsť tým, že vidíme a prijeme bolestné udalosti ako niečo, čo Pán používa, aby sme boli rýchlejšie pripravení na stretnutie s ním. On nespôsobuje naše krízy a križe, nie je to On, ktorý nám ich posielal, lebo „tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré“ (Rím 8,28).

Keď hovoríme o živote po živote, treba spomenúť aj to, o čom Ježiš hovoril asi 60 krát, o najväčšom nebezpečenstve, ktoré hrozí človeku: Peklo. Boh dal človeku takú hodnosť, veľkosť, slobodu, že sa môže postaviť proti Bohu, môže ho odmietnuť. Boh to rešpektuje. Boh je láska, nemôže byť iný ako láskavý. Ale nemôže zredukovať, znížiť silu svojej lásky, ktorá je ako oheň. Ak ju človek nechce, nedá sa ani po smrti Bohu a jeho láske vyhýbať. A tá istá láska, ktorá bude pre nás večná slasť je pre tých, ktorí ju nechcú najväčším trápením. Niekto je plný nenávisti voči Bohu a zároveň musí žiť v tej nevýslovnej láske, pretože Boh ho nemôže nemilovať. Boh miluje aj diabla, a práve to je preňho peklo.

Nikto sa tam nedostane pre svoje hriechy, ale preto, že nechce veriť božej láske, nechce prijať jeho milosrdenstvo pre tvrdosť a pýchu srdca. Sv. Terézia nemala strach ani z toho. „Cítim, že aj keby som mala na svedomí všetky hriechy, ktorých sa možno dopustiť, so skrúšeným srdcom by som sa vrhla do Ježišovho náručia, lebo viem, ako veľmi miluje márnотratného syna.“ Peklo existuje iba pre tých, ktorí ešte aj v poslednej chvíli opovrhujú touto láskou.

Nebo: „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú.“

Symbolickým spôsobom sa sv. Ján vo zjavení vyjadruje takto: „Videl som nové nebo a novú zem, lebo prvé nebo a prvá zem sa pominuli a ani mora už niet. A videl som, ako z neba od Boha zostupuje sväté mesto, nový Jeruzalem, vystrojené ako nevesta, ozdobená pre svojho ženícha. A počul som mohutný hlas od trónu hovoriť: „Hľa, Boží stánok je medzi ľuďmi! A bude medzi nimi prebývať; oni budú jeho ľudom a sám Boh - ich Boh - bude s nimi. Zotrie im z očí každú slzu a už nebude smrti ani žiaľu; ani náreku ani bolesti viac nebude, lebo prvé sa pominulo.“ Zjavenie 21,1-8 Rád by som prečítal celú 21 a 22 kapitolu. Dám vám to ako domácu úlohu. Nie je to opis ale prameň nádeje a radosti.

Dobrá zvesť o novom božom svete sa netýka iba nás ľudí: Pavol hovorí, že „aj samo stvorenie bude vyslobodené z otroctva skazy, aby malo účasť na slobode a sláve Božích detí. Ved' vieme, že celé stvorenie spoločne vzdychá a zvíja sa v pôrodných bolestiach až doteraz“ (Rim 8, 20). Inak povedané, všetko, čo sme mali radi... nič nie je stratené: celé stvorenie bude pretvorené, vyslobodené z otroctva skazy.

Túto našu vieru vyznávame každú nedeľu v Kréde: „Očakávam vzkriesenie mŕtvych a život budúceho veku“ podľa dlhšieho Kréda, ktoré kladie dôraz na nádej: Očakávam. Kratšie, apoštolské Krédo zdôrazňuje vieru: „Verím vo **vzkriesenie tela** a v život večný“.

Niektorí filozofi ako napríklad Platón si mysleli, že iba duša človeka bude žiť naveky, a že telo je pre dušu ako väznica. Naša viera nám hovorí, že človek nemá iba telo, ale že človek je telo a duša, a že v ňom je tiež duch, kde býva Boh.

Božie dary sú neodvolateľné. Rim 11,29. Naše telo je jeho dar, jeho chrám. Celý človek je pozvaný k večnému životu, k životu v spoločenstve s ním. Panna Mária ako prvá v tomto božskom spoločenstve už je - aj so svojím telom. Naše telo, ktoré na tejto zemi pracuje, bolí, ktoré prežíva aj rozkoš, dáva deťom život, toto naše telo je určené k veľkej pocte a šťastiu. Bude to telo adaptované na ten druhý svet, telo podobné ako mal vzkriesený Pán: „On mocou, ktorou si môže podmaniť všetko, pretvorí naše úbohé telo, aby sa stalo podobným jeho oslávenému telu“. (Fil 3,21)

Bratia a sestry, teraz, kým sme na tejto Zemi, sme na ceste k niečomu fantastickému. Oplatí sa milión kráť prežiť tento život aj so svojimi úzkosťami, starosťami, problémami, chorobami: „Utrpenia tohto času nie sú hodný porovnávania s budúcou slávou, ktorá sa na nás má zjaviť.“ (Rím 8,18). Panna Mária povedala sv. Bernadete: „Nesľúbim Ti, že budeš šťastná na tomto svete ale v budúcom“.

Ryba by na súši nikdy nebola šťastná, pretože bola stvorená pre život vo vode. My nikdy nebudeme úplne spokojní alebo 100% (percentne) šťastní tu na zemi, lebo sme bol stvorení pre iné. Prežívame šťastné chvíle, ale ani tie sa nedajú porovnať s tým, čo pre nás pripravil Boh.

A preto sa normálny kresťan teší na to, čo príde. Deti sa tešia na Vianoce, tešia sa, keď majú narodeniny: Dostanú darčeky a sú v strede pozornosti a lásky rodičov a súrodencov. Prečo by sme sa my, dospelí vo viere nemali tešiť na ten čas, keď si budeme uvedomovať, že sme v strede pozornosti nášho Boha?

Nedávno som dostal e-mail od jednej mladej ženy, ktorá vyjadrila svoju radosť a nádej na večný život. Tento citát zhŕňa veľa z toho, čo som Vám chcel dnes večer povedať, preto ním chcem zakončiť túto úvahu:

*„Keď raz príde ten čas a On si ma povelá -povie mi len „vitaj doma“ –
na tie slova sa nesmierne teším
a uvidím ho z tvare do tvare,
moje srdce spočinie v Ňom –
to je to po čom túži moja duša a môj rozum sa toho nebojí,
len neviem kedy ten čas príde –
myslím že nikdy nebudem dostatočne pripravená na to...
ale teším sa akoby aj bez prípravy mohla som odísť-
možno je vo mne hlboká dôvera v jeho nekonečne milosrdenstvo .“*

Klokočina 4. 11. 2010